
727

Besluit van 21 december 2006, houdende regels met betrekking tot de elektronische aangifte van strafbare feiten (Besluit elektronische aangifte)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie van 17 oktober 2006, directie Wetgeving, nr. 5447430/06/6;

Gelet op artikel 163, derde lid, van het Wetboek van Strafvordering;
De Raad van State gehoord (advies van 7 december 2006, nr. W03.06.0454/I);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Justitie van 20 december 2006, nr. 5459529/06/6;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

In dit besluit wordt verstaan onder Onze Minister: Onze Minister van Justitie.

Artikel 2

Aangifte van een strafbaar feit langs elektronische weg is mogelijk voor de in de bijlage bij dit besluit genoemde feiten, behoudens de daarbij vermelde uitzonderingen.

Artikel 3

Aangifte van een strafbaar feit langs elektronische weg vindt plaats met een aangiftevoorziening die overeenkomstig artikel 7 is goedgekeurd door Onze Minister.

Artikel 4

De aangiftevoorziening voldoet aan de volgende eisen:

- a. iedere aangifte wordt automatisch voorzien van een uniek nummer en van de datum en het tijdstip waarop deze is ontvangen;
- b. de transmissie van de aangifte vindt op zodanige wijze plaats, dat de inhoud van de ontvangen aangifte gelijk is aan de inhoud van de door de aangever verstuurd aangifte;

- c. de aangever wordt in de gelegenheid gesteld de aangifte zoals deze is ontvangen, langs elektronische weg te controleren en zondig te wijzigen alvorens de aangifte te bevestigen;
- d. indien in de ontvangen aangifte nadien wijzigingen worden aangebracht, is dit achteraf vast te stellen;
- e. er zijn passende maatregelen genomen ter beveiliging van de gegevens en tegen kennisneming door onbevoegden.

Artikel 5

De aangiftevoorziening verplicht de aangever tot het invullen van ten minste de volgende gegevens:

- a. naam, voornamen, geboortedatum en geboorteplaats van de aangever;
- b. het adres waarop de aangever als ingezetene is ingeschreven onderscheidenlijk zijn feitelijke woon- of verblijfplaats;
- c. een aanduiding van het feit waarvan aangifte wordt gedaan;
- d. een aanduiding van de plaats waar en het tijdstip waarop het feit heeft plaatsgevonden;
- e. indien de aangever niet tevens het slachtoffer is, indien bekend de persoonsgegevens van het slachtoffer overeenkomstig de onderdelen a en b;
- f. de wijze waarop de aangever een bevestiging van de aangifte wenst te ontvangen;
- g. een aanduiding waaruit blijkt dat het de aangever bekend is dat het doen van een valse aangifte een strafbaar feit is.

Artikel 6

1. Onze Minister wijst een keuringsinstantie aan die beoordeelt of de aangiftevoorziening voldoet aan de in de artikelen 4 en 5 gestelde eisen.
2. De keuringsinstantie stelt een protocol vast inzake de keuring van de aangiftevoorziening. Het protocol behoeft de goedkeuring van Onze Minister.
3. Onze Minister kan nadere regels stellen omtrent de keuring.
4. De keuringsinstantie legt de uitslag van de keuring vast in een keuringsrapport, dat aan Onze Minister wordt toegezonden.

Artikel 7

1. Onze Minister keurt de aangiftevoorziening slechts goed, indien deze naar het oordeel van de keuringsinstantie voldoet aan de in de artikelen 4 en 5 gestelde eisen.
2. Onze Minister kan goedkeuring weigeren indien niet verzekerd is dat de aangiftevoorziening door alle regionale politiekorpsen wordt gebruikt, of op andere gronden, aan het algemeen belang ontleend.
3. Onze Minister kan aan een goedkeuring voorschriften verbinden en deze zondig wijzigen.
4. Onze Minister kan een verleende goedkeuring intrekken:
 - a. indien de aangiftevoorziening niet meer voldoet aan een van de gestelde eisen of
 - b. op andere gronden, aan het algemeen belang ontleend.
5. Van een besluit van Onze Minister houdende de verlening, weigering of intrekking van de goedkeuring of de wijziging van de daaraan verbonden voorschriften wordt mededeling gedaan door publicatie in de Staatscourant.

Artikel 8

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit elektronische aangifte.

Artikel 9

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Justitie.
Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Staatscourant van 9 januari 2007, nr. 6.

Dit besluit treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 21 december 2006

Beatrix

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Uitgegeven de *achtentwintigste* december 2006

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Bijlage als bedoeld in artikel 2

Aangifte overeenkomstig het Besluit elektronische aangifte is toegelaten voor de hierna volgende strafbare feiten, behoudens de daarbij aangegeven uitzonderingen.

Strafbare feiten	Uitzonderingen
<i>A. Diefstal en poging tot diefstal</i> Artikelen 310, 311, 314 en 315 j° 45 Sr	Diefstal uit een woning Diefstal met geweld Inbraak
<i>B. Beschadiging en vernieling</i> Artikel 170 Sr Artikel 171 Sr Artikel 350, eerste lid Sr Artikel 352 Sr Artikel 7 WWV 1994	

NOTA VAN TOELICHTING

1. Algemeen

Dit besluit bepaalt aan welke eisen een elektronische aangifte moet voldoen om te worden gelijkgesteld met een klassieke, conform artikel 163, derde lid, van het Wetboek van Strafvordering ondertekende aangifte van een strafbaar feit. Deze mogelijkheid is geïntroduceerd bij de Wet van 15 september 2005 tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering (elektronische aangiften en processen-verbaal) (Stb. 470).

In het besluit wordt bepaald dat langs elektronische weg gedane aangiften worden gelijkgesteld met klassieke, ondertekende aangiften, indien men gebruik heeft gemaakt van een aangiftesysteem dat door de Minister van Justitie is goedgekeurd en het bovendien een feit betreft dat voorkomt in de lijst van feiten waarvoor men op die wijze aangifte kan doen. Door middel van de goedkeuringsprocedure kan worden verzekerd dat het elektronische aangiftesysteem voldoet aan de eisen die daarvoor hebben te gelden. Een belangrijke eis, waaraan ook tijdens de parlementaire behandeling van het wetsvoorstel veel aandacht is besteed (zie o.a. Kamerstukken II 2003/04, 29438, nr. 6, blz. 2 en 5; nr. 7, blz. 2; Handelingen II 27 oktober 2004, blz. 14-825), is dat er landelijk voor alle regionale politiekorpsen één aangiftevoorziening in het leven wordt geroepen. De belangrijkste reden voor één aangiftevoorziening is eenheid van strafvordering in de politieregio's. Burgers moeten in alle politieregio's van dezelfde delicten op dezelfde manier aangifte kunnen doen. De behandeling van elektronische aangiften moet in alle regio's ook gelijk zijn.

Ten behoeve van de goedkeuringsprocedure wordt een instantie aangewezen die wordt belast met de feitelijke keuring van de voorziening. Deze keuringsinstantie beoordeelt of de aangeboden voorziening voldoet aan de eisen, gesteld in de artikelen 4 en 5. Artikel 4 betreft kort gezegd de eisen aan het systeem als zodanig, terwijl artikel 5 vaststelt welke gegevens in ieder geval moeten worden opgegeven bij een elektronische aangifte. Door de combinatie van beide sets eisen wordt een aanvaardbaar niveau van betrouwbaarheid en integriteit bereikt, terwijl daarmee tevens voldoende mechanismen worden ingebouwd waarmee het doen van valse aangiften zoveel mogelijk wordt tegengegaan. Indien de ter goedkeuring aangeboden voorziening naar het oordeel van de keuringsinstantie aan de gestelde eisen voldoet, kan tot goedkeuring worden overgegaan als er ook overigens geen beletselen zijn. Voor een nadere aanduiding daarvan verwijs ik naar de toelichting op artikel 7.

2. Voorbereiding van het besluit

Over het concept-besluit heeft overleg plaatsgevonden met vertegenwoordigers van de politie en het openbaar ministerie. Het is ter consultatie voorgelegd aan de Raad voor de Rechtspraak (RvdR), de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak (NVvR), het College van procureurs-generaal (OM), het Korpsbeheerdersberaad en de Raad van Hoofddcommissarissen (politie).

De NVvR en de RvdR achten het wenselijk de identificeerbaarheid van de aangever en daarmee de betrouwbaarheid van de aangifte te vergroten door het opnemen van het paspoortnummer, sofinummer of DigiD als verplicht veld in het elektronische aangifteformulier. Het OM vraagt zich af waarom geen aansluiting is gezocht bij DigiD. Uitgangspunt is om inderdaad aansluiting te zoeken bij DigiD. Het is echter wenselijk dat voor de aansluiting bij DigiD een groeimodel wordt gehanteerd. De politie onderzoekt de mogelijkheden (zowel qua planning als technisch) voor

stapsgewijze aansluiting bij DigiD. In het besluit is echter het gebruik van DigiD niet als verplichting opgenomen, om te voorkomen dat bepaalde categorieën van personen bij voorbaat worden uitgesloten – te denken valt aan buitenlandse toeristen en in Nederland verblijvende personen zonder burgerservicenummer. Uitgangspunt bij de Wet elektronische aangiften en processen-verbaal is geweest om een laagdrempelige aangiftevoorziening in het leven te roepen, daarom is afgezien van een uitbreiding van de verplichte identificerende gegevens. Aangezien het besluit alleen de minimumeisen bepaalt voor de elektronische aangifte kunnen DigiD, het paspoortnummer of het sofinummer wel als facultatief veld in het aangifteformulier worden opgenomen.

De kritische opmerkingen in de adviezen over de bijlage met de feiten waarvoor elektronisch aangifte kan worden gedaan hebben geleid tot een grondige aanpassing van de bijlage. Er is tegemoet gekomen aan de wens om een duidelijke en voor de burger begrijpelijke lijst met feiten te definiëren. Er is gekozen voor een positieve lijst met een beperkt aantal uitzonderingen. Het advies van het OM om alle vormen van diefstal van titel XXIV Sr, met uitzondering van diefstal uit een woning, inbraak en diefstal met geweld op te nemen in de bijlage is overgenomen. Aan de kritiek van de RvdR en het OM met betrekking tot de onduidelijke beperkingen bij beschadiging en vernieling is tegemoetgekomen door alle vormen van beschadiging en vernieling in de bijlage op te nemen. Eveneens is tegemoet gekomen aan de wens van de NVvR om beschadiging als gevolg van doorrijden na aanrijding open te stellen voor elektronische aangifte. In het advies van de politie wordt overigens vermeld dat de gebruikersvriendelijkheid van de aangiftevoorziening sterk zal worden verbeterd. De gebruiker zal niet worden belast met de kwalificatie van het feit, maar zal door het invullen van een vragenlijst naar het toepasselijke delict worden geleid. Indien blijkt dat het feit zich niet leent voor elektronische aangifte zal de gebruiker hiervan op de hoogte worden gesteld en worden verzocht persoonlijk aangifte te doen. De situatie waarvoor de RvdR en het OM aandacht vragen, namelijk dat er elektronische aangifte wordt gedaan voor een feit dat niet onder de bijlage valt, zal zich hierdoor niet voor kunnen doen.

De politie en het OM vragen aandacht voor de mogelijkheid voor het wijzigen van een elektronische aangifte. Het OM pleit voor de mogelijkheid voor de aangever om wijzigingen in de elektronische aangifte aan te kunnen brengen na definitieve bevestiging. De politie acht dit echter niet wenselijk en geeft aan dat deze mogelijkheid tot wijziging na bevestiging noopt tot aanpassing van de aangiftevoorziening. Het besluit stelt alleen als eis dat voordat de aangifte wordt bevestigd er een mogelijkheid moet zijn voor de aangever om de aangifte te controleren en zonodig te wijzigen. De noodzaak tot wijziging van de aangifte achteraf zal, zoals het OM aangeeft, zich met name voordoen in het geval men er pas later achter komt wat er nog meer gestolen is. In een dergelijke situatie is het niet bezwaarlijk om nogmaals aangifte te doen, gelet op het gemak waarmee elektronisch aangifte kan worden gedaan.

De politie vraagt om een heldere norm voor de bewaartermijn van de originele aangifte. Aangezien het een politiegegeven betreft waarop de Wet politieregisters van toepassing is, zijn de in die wet opgenomen bepalingen ten aanzien van de bewaartermijn van toepassing en bestaat er geen noodzaak om in dit besluit een afwijkende bewaartermijn op te nemen.

Tenslotte is de toelichting naar aanleiding van de adviezen op een aantal punten uitgebreid en verhelderd.

3. Administratieve lasten burgers en bedrijven

Het besluit beoogt een substantiële reductie van de administratieve lasten voor burgers en bedrijven bij de aangifte van een strafbaar feit. Op basis van de uitgevoerde berekeningen wordt een jaarlijkse reductie van de administratieve lasten voor burgers van meer dan 125.000 uren verwacht en een kostenbesparing van ongeveer tweehonderdduizend euro. De jaarlijkse reductie van administratieve lasten voor bedrijven bedraagt meer dan drie miljoen euro. De verwachting is dat het aantal elektronische aangiften de komende jaren zal toenemen en de reducties in geld en uren verder zullen toenemen.

De invoering van de mogelijkheid tot het doen van elektronische aangifte van een strafbaar feit brengt geen incidentele administratieve lasten met zich mee en roept geen aanvullende informatieverplichtingen voor burgers en bedrijven in het leven.

4. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

De Minister van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit. Vanzelfsprekend voert hij daartoe overleg zowel met de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties als met het openbaar ministerie en de politie.

Artikel 2

Zoals bij de totstandkoming van de wetswijziging steeds is benadrukt, zal in het begin de elektronische aangifte slechts mogelijk zijn voor een beperkt aantal feiten. Deze feiten zijn vermeld in de bij dit besluit behorende bijlage. Het ligt in de bedoeling de bijlage gaandeweg uit te breiden en de elektronische aangifte voor meer delicten mogelijk te maken. Bij de samenstelling van de huidige bijlage is acht geslagen op de feiten zoals deze vanuit de politieorganisatie naar voren zijn gebracht als in aanmerking komend voor elektronische aangifte. Het betreft voornamelijk de delicten diefstal en poging tot diefstal (artikelen 310, 311, 314 en 315 j° 45 Sr) en beschadiging en vernieling (artikelen 170, 171, 350, 352 Sr en 7 WVW 1994). Diefstal uit een woning, inbraak en diefstal met geweld zijn uitgezonderd van elektronische aangifte. Indien er sprake is van diefstal uit een met een woning verbonden schuur of kelderbox is het echter wel mogelijk om elektronisch aangifte te doen.

De aangiftevoorziening zal zodanig worden ingericht dat de aangever het feit niet zelf hoeft te kwalificeren. Aan de hand van een vragenlijst zal de aangever naar het toepasselijke strafbare feit worden geleid. Indien uit de beantwoording van de vragen blijkt dat het feit niet valt te kwalificeren onder een van de in de bijlage genoemde strafbepalingen, zal de aangever worden verzocht om aangifte te doen op het politiebureau.

Artikel 3

In dit artikel wordt het belangrijkste element geregeld voor de gelijkstelling op grond van artikel 163 Sv van een elektronische aangifte met een klassieke, ondertekende aangifte. De gelijkstelling geldt alleen indien de aangever gebruik maakt van een goedgekeurde aangiftevoorziening, dat wil zeggen de voorziening die door de politie is opengesteld voor het doen van aangiften en die in dat opzicht is goedgekeurd door de Minister van Justitie. Een vormvrije e-mail aan de politie voldoet derhalve niet aan de hier gestelde eis.

Artikel 4

In dit artikel wordt vastgesteld aan welke systeemeisen de voorziening in ieder geval zal moeten voldoen. Ten eerste moet verzekerd worden dat iedere aangifte herkenbaar en terugvindbaar is. Dit is in onderdeel a geregeld door de eis dat iedere aangifte automatisch wordt voorzien van een uniek nummer en van de datum en het tijdstip waarop deze is ontvangen. Ten tweede moet verzekerd zijn dat de transmissie van de aangifte op zodanige wijze plaatsvindt, dat de inhoud van de bij de politie ontvangen aangifte gelijk is aan de inhoud van de door de aangever verstuurd aangifte. Dit is neergelegd in onderdeel b. In samenhang daarmee moet de aangever in de gelegenheid worden gesteld om de aangifte zoals deze door de politie is ontvangen, langs elektronische weg te controleren en daarin zondig wijzigingen aan te brengen voordat hij de aangifte definitief bevestigt; dit is geregeld in onderdeel c. In de ontvangen aangifte, zoals deze door de aangever is bevestigd, mogen in beginsel geen wijzigingen meer worden aangebracht. Dat neemt niet weg dat het voor administratieve doeleinden wenselijk kan zijn om gegevens aan te vullen, kleine wijzigingen aan te brengen van ondergeschikte aard en dergelijke. De aangever zal van deze wijzigingen op de hoogte dienen te worden gebracht, om zijn eventuele bezwaren tegen de wijziging kenbaar te kunnen maken.

In onderdeel d wordt als eis gesteld dat áls in de ontvangen aangifte nadien wijzigingen worden aangebracht, dit achteraf vast te stellen moet zijn, dat wil zeggen: kenbaar en duidelijk zichtbaar voor degene die kennisneemt van de aangifte zoals deze eruit ziet, hetzij in elektronische vorm hetzij als «papieren uitdraai».

De aangever kan nadat hij de aangifte heeft gecontroleerd en bevestigd alsnog de tot de ontdekking komen dat er bijvoorbeeld meer goederen zijn ontvreemd dan bij de eerdere aangifte is vermeld. In een dergelijke situatie zal de aangever via elektronische weg opnieuw aangifte moeten doen en kan de eerder ingediende elektronische aangifte niet meer worden gewijzigd of aangevuld. Uiteraard kan de aangever in de nieuwe elektronische aangifte wel verwijzen naar de eerdere aangifte.

Tenslotte wordt in onderdeel e als eis gesteld dat er passende maatregelen genomen zijn ter beveiliging van de gegevens en tegen kennisneming door onbevoegden.

De wijze waarop aan de in dit artikel gestelde systeemeisen tegemoet wordt gekomen (bijvoorbeeld de vraag op welke wijze wordt verzekerd dat de inhoud van de door de politie ontvangen aangifte gelijk is aan de door de aangever verzonden aangifte), wordt overgelaten aan degenen die verantwoordelijk zijn voor het systeem als zodanig. De keuringsinstantie zal beoordelen of het gekozen middel ook het door het besluit beoogde doel heeft.

Artikel 5

In artikel 5 wordt bepaald welke gegevens men tenminste zal moeten invullen bij een elektronische aangifte. De onderdelen a en b betreffen kort gezegd de personalia van de aangever: naam, adres en woonplaats; geboortedatum en -plaats. In de aangiftevoorziening zal uiteraard de mogelijkheid kunnen worden geboden om extra gegevens van de aangever vast te leggen, zoals het telefoonnummer of het emailadres. De aangever zal echter niet verplicht kunnen worden om deze additionele gegevens in te vullen.

Ook de onderdelen c en d liggen voor de hand: men zal moeten aangeven om welk feit het gaat en – indien dat mogelijk is – waar en wanneer het heeft plaatsgevonden. In de aangiftevoorziening kan de mogelijkheid worden geboden om aanvullende informatie over het feit, zoals bijvoorbeeld de personalia van getuigen of de vermeende dader te vermelden. De eisen in onderdeel c en d betreffen alleen de minimaal verplichte velden die door de aangever moet worden ingevuld. Voorstelbaar is dat het in de toekomst ook mogelijk is om digitale foto's of geluidsopnamen van het feit mee te sturen bij de elektronische aangifte.

Zoals in de toelichting bij artikel 3 ook al is opgemerkt, zal de aangiftevoorziening zodanig worden opgezet dat alleen aangifte kan worden gedaan voor de feiten die in de bijlage bij het besluit zijn vermeld. Indien de aangever poogt aangifte te doen van een feit dat niet in de bijlage voorkomt, zal de elektronische aangifte niet kunnen worden voltooid. De aangever zal dan worden verzocht om aangifte te doen op het politiebureau.

Het doen van aangifte staat volgens artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering open voor een ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit. Het is dus ook mogelijk aangifte te doen van een feit terwijl men zelf niet het slachtoffer is. Daarom wordt in onderdeel e bepaald dat de aangever in dát geval ook – indien bekend – de persoonsgegevens moet opgeven van het slachtoffer.

Om bepaalde groepen, zoals bijvoorbeeld toeristen of andere in Nederland verblijvende buitenlanders, niet uit te sluiten van elektronische aangifte, is afgezien van de verplichting het burgerservicenummer op te geven. Aangezien ook niet iedereen over een paspoort, rijbewijs of identiteitskaart beschikt – te denken valt aan kinderen onder de 14 jaar – zou een verplichting voor het opgeven van het nummer van een dergelijk document, eveneens tot een ongewenste uitsluiting van bepaalde groepen leiden. Dit laat onverlet dat bij de verdere ontwikkeling van de elektronische aangiftevoorziening aan de aangever de mogelijkheid zal kunnen worden geboden zijn burgerservicenummer, DigiD, paspoort- of rijbewijsnummer in te vullen.

Van geheel andere aard is de eis dat men zal moeten aangeven op welke wijze men de bevestiging van de aangifte wenst te ontvangen. Het ligt op zichzelf voor de hand – en het zal voor de politie ook het meest praktisch zijn – dat de bevestiging ook langs elektronische weg wordt verstuurd, maar denkbaar is dat het systeem voorziet in de mogelijkheid van een keuze tussen elektronische bevestiging of toezending per post.

Tenslotte bepaalt onderdeel g dat de aangever uitdrukkelijk te kennen moet geven dat hij weet dat het doen van valse aangifte een strafbaar feit is.

Artikel 6

De instantie die wordt belast met de keuring van de aangiftevoorziening ten aanzien van de eisen van de artikelen 4 en 5, wordt aangewezen door de Minister van Justitie. De keuringsinstantie dient een protocol op te stellen voor de keuring; voor het protocol is goedkeuring van de Minister vereist. Zonodig kunnen bij ministeriële regeling nadere eisen worden gesteld aan de keuring. De keuring geschiedt door de keuringsinstantie, die de uitslag van de keuring vastlegt in een keuringsrapport. Het keuringsrapport wordt in ieder geval toegezonden aan de Minister van Justitie.

Dit artikel regelt de goedkeuring door de Minister van Justitie. Goedkeuring kan slechts worden gegeven indien de voorziening naar het oordeel van de keuringsinstantie voldoet aan de in het besluit gestelde eisen. Maar ook indien dat laatste het geval is, kan een goedkeuring worden geweigerd op gronden, aan het algemeen belang ontleend. De term «goedkeuring» is ontleend aan het algemeen spraakgebruik en wordt in dit besluit niet gebruikt in de betekenis van artikel 10:25 van de Algemene Wet Bestuursrecht.

De belangrijkste grond voor weigering van de goedkeuring is in het tweede lid expliciet vermeld en betreft het geval waarin niet verzekerd is dat de aangiftevoorziening door alle regionale politiekorpsen wordt gebruikt. Zoals bij de totstandkoming van het wetsvoorstel meermalen is benadrukt, is het onaanvaardbaar als er per politieregio verschillende systemen zouden worden gehanteerd voor het doen van aangifte van strafbare feiten. Het doen van aangifte is immers een rechtshandeling waaraan door het Wetboek van Strafvordering rechtsgevolgen worden verbonden. Het is dan ook onaanvaardbaar – en bovendien aan de burger niet uit te leggen – als bijvoorbeeld voor een bepaald strafbaar feit in Groningen wél elektronisch aangifte zou kunnen worden gedaan en in Rotterdam niet, of als de daarvoor geldende procedures zouden verschillen. Inmiddels bieden alle regiokorpsen bij wijze van proef de mogelijkheid tot het doen van elektronische aangifte. Hierbij wordt door alle regiokorpsen, met uitzondering van Amsterdam en Rotterdam, gebruik gemaakt van de landelijke aangiftevoorziening die door het Concern Informatiemanagement Politie (CIP) is ontwikkeld. Naar verwachting zullen de regiokorpsen van Amsterdam en Rotterdam op korte termijn eveneens aansluiten bij de landelijke aangiftevoorziening van het CIP.

De opgenomen weigeringsgrond strekt ertoe zeker te kunnen stellen dat sprake is van één landelijk systeem. Dit betekent dat er via de aangiftevoorziening ook aangifte moet kunnen worden gedaan van feiten die gepleegd zijn op bijzondere plaatsen, zoals rijkssnelwegen, spoorwegen of vaarwegen die onder de operationele verantwoordelijkheid van het KLPD vallen. De aangiftevoorziening zal zodanig moeten worden opgezet dat deze aangiften naar het KLPD worden doorgeleid voor verdere afhandeling.

De weigeringsgrond is niet als verplichting maar als bevoegdheid geformuleerd. Het is immers voorstelbaar dat op enig moment voor bepaalde strafbare feiten, die niet behoren tot het commune strafrecht en waarvoor in de praktijk aangifte pleegt te worden gedaan bij een gespecialiseerde opsporingsdienst, een specifiek daartoe ingerichte aangiftevoorziening in het leven wordt geroepen. In dat geval is er geen reden om deze weigeringsgrond in te roepen.

Daarnaast voorziet het tweede lid van dit artikel in de mogelijkheid om goedkeuring te weigeren op andere gronden, aan het algemeen belang ontleend. Een zodanige, niet nader omliggende bevoegdheid zal vanzelfsprekend alleen kunnen worden toegepast indien daarvoor zeer dringende redenen bestaan en een andere oplossing – zoals het aan de goedkeuring verbinden van nadere voorschriften – niet méér voor de hand ligt. De mogelijkheid moet evenwel worden opengelaten om goedkeuring te weigeren op grond van omstandigheden die op dit moment nog niet voorzienbaar zijn.

Vanzelfsprekend dienen aan een goedkeuringsbesluit voorschriften te kunnen worden verbonden die zonodig kunnen worden gewijzigd. Dat wordt vastgelegd in het derde lid. Evenzo dient te worden vastgelegd dat een verleende goedkeuring kan worden ingetrokken, in ieder geval indien de aangiftevoorziening niet meer voldoet aan de gestelde eisen of aan de aan de goedkeuring verbonden voorschriften.

Tenslotte regelt dit artikel de bekendmaking van het besluit houdende verlening, weigering of intrekking van de goedkeuring of de wijziging van de daaraan verbonden voorschriften. Het besluit wordt gepubliceerd in de Staatscourant.

Artikel 9

Het besluit zal bij koninklijk besluit tegelijkertijd met artikel I, onderdelen B en C, van de Wet van 15 september 2005 tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering (elektronische aangiften en processen-verbaal) (Stb. 470) in werking treden.

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin